

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 971/2016
13.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.К., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.К., адвоката П.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 564/15 од 30.03.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 161/16 од 18.05.2016. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2016. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.К., адвоката П.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 564/15 од 30.03.2016. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 161/16 од 18.05.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 564/15 од 30.03.2016. године, окривљени З.К. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које је осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, а ако окривљени не плати новчану казну у остављеном року иста ће се заменити казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да затвор не може бити дужи од шест месеци, а ако окривљени плати само део новчане казне, суд ће остатак казне сразмерно заменити казном затвора, а ако исплати остатак новчане казне извршење казне затвора ће се обуставити. Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 161/16 од 18.05.2016. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног З.К., његовог браниоца адвоката

П.М. и Основног јавног тужиоца у Новом Саду и пресуда Основног суда у Новом Саду К 564/15 од 30.03.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног З.К., адвокат П.М., због повреде закона из члана 485. ст. 1. и 4. ЗКП у вези члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење односно другостепеном суду на поновно одлучивање, односно да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао у смислу одредбе члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.К., адвоката П.М. је неоснован.

Бранилац окривљеног З.К. у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног, наводима да окривљени критичном приликом својом радњом није узроковао наступање забрањене последице која се огледа у стварању осећања угрожености лица коме се прети.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 138. став 1. КЗ прописано је да ово кривично дело чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица.

Према законском опису овог кривичног дела радња извршења истога састоји се у употреби озбиљне претње да ће се напасти на живот или тело лица коме се прети.

Озбиљном претњом се сматра само она претња која се може остварити, а озбиљност претње се оцењује и према томе да ли је објективно могла створити утисак да ће бити реализована, односно да ли је принуђени имао основа да поверује да ће претња бити остварена, при чему није од значаја да ли је извршилац и хтео да претњу оствари.

Последица овог кривичног дела је стварање осећања угрожености лица коме је претња упућена, дакле, за постојање овог кривичног дела није потребно да је

претњом био угрожен живот лица коме је претња упућена или његов телесни интегритет већ је довољно да је, према конкретним околностима случаја, претња објективно изазвала страх, узнемиреност, узбуђеност или слично осећање угрожености живота или тела.

Сходно цитираној одредби члана 138. став 1. КЗ и датом тумачењу исте, по оцени Врховног касационог суда из изреке и одговарајућег дела образложења првостепене пресуде јасно произилази да је претња упућена оштећеном озбиљна и да је проузроковала забрањену последицу која се огледа у стварању осећаја угрожености сигурности код оштећеног, дакле, по налажењу овога суда, а супротно наводима из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, дело за које је окривљени оглашен кривим, а како је то описано у изреци првостепене пресуде садржи сва законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву наводи да је суд пресуду засновао на исказима саслушаних сведока, при чему није указао због чега се на овим исказима – доказима пресуда не може заснивати, односно противно којим одредбама ЗКП су исти прибављени, а из образложења захтева и навода да су исти међусобно противречни и то пре свега исказ сведока М.Д. и Н.М., по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање на које се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног З.К., адвоката П.М. указује не представљају законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног З.К. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**